

[Ulrich.]

lykkedes, der kunde ikke i Udvalget opnaa tilstrækkelig Støtte fra Partiet Venstre til at sætte ind for, at denne Lovgivning kunde ophøre, og derfor har vi stillet disse Ændringsforslag, som Udvalget og ogsaa den højtærede Minister har accepteret. Disse to Ændringsforslag gør Loven mildere for de Mennesker, som ejer disse Huse, og derfor kan jeg trygt anbefale at stemme for dem, men jeg haaber, det er sidste Gang, den højtærede Landbrugsminister kommer og ønsker denne Særlovgivning forlænget; det kan dog ikke være Meningen, at de tilfældige Brugere af disse Ejendomme, som havde dem i 1919, skal have dem til evig Tid i deres Slægts Eje, saa bliver det smaa Fideikommisser, som jeg talte om ved Lovforslagets første Behandling.

I Anledning af den Behandling, vi har faaet fra Landbrugsministeriets Side paa Grund af de af os stillede Spørgsmaal, vil jeg gerne udtale min store Beklagelse af, at et Ministerium i Aaret 1935 vover at byde et Rigsdagsudvalg den Slags Svar, som vi har faaet. Man svarer fuldstændig negativt og svarer kun positivt paa et enkelt Spørgsmaal, og det er man en Maaned om paa nær 3 Dage, og det Spørgsmaal, der besvares positivt, kunde man have besvaret omgaende, idet man selvfølgelig maa have de Oplysninger liggende. Det drejer sig om 3 Kommissionsarbejder her i Landet, en for Sjælland og Lolland-Falster, en for Fyns Stift og en for Jylland, og det Arbejde, disse Kommissioner udfører, bliver selvfølgelig indberettet til Ministeriet. Saa det kunde jo Ministeriets Embedsmænd slaa op i en eller anden Protokol fra den ene Dag til den anden, og naar man ikke ønskede at skaffe de andre Oplysninger, kunde man ogsaa svare i Løbet af en Dag.

Ikke desto mindre lod man Sagen ligge i omtrent en Maaned og forhaledede dermed Afgørelsen af dette Spørgsmaal, som der staar en Masse Mennesker rundt omkring i Landet og venter paa skal blive afgjort. Det ser lidt underligt ud, at en socialdemokratisk Landbrugsminister udsætter disse Mennesker for en saadan Lidelse, som det sikkert maa være for de fleste af dem, som har faaet deres Opsigelse i rette Tid og ikke ved, om de den 1. April skal rykke ud af deres Hjem eller kan faa Lov til at blive boende. Det faar de altsaa nu at vide et Par Dage før den Tid, hvor de eventuelt kunde være sat ud af deres Hjem. Det forekommer mig, at det ikke alene er en Hensynsløshed over for disse Mennesker, men en hensynsløs Optræden over for Rigsdagens

Udvalg, og da jeg har været Medlem af dette Udvalg, vil jeg gerne paatale dette. Jeg haaber, at Ministeren kan give en acceptabel Forklaring paa, at man i Ministeriet har handlet paa den Maade, som man her har gjort.

Mads Larsen: Jeg skal anbefale de foreliggende to Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget. Med Hensyn til Indholdet af Ændringsforslag Nr. 1 opfylder det efter min Formening de Hensyn, som der kunde være Grund til i særlige Tilfælde at vise Ejerne af de paagældende Huse. Jeg kan derfor slet ikke se, at der er nogen Rimelighed i det Ønske, som det ærede Medlem Hr. Ulrich udtalte om, at vi ikke tiere skulde komme til at staa over for en Forlængelse af denne Lovgivning. Det forekommer mig, at naar Ejeren, hvor særlige Forhold taler for det, kan erhverve Dispositionsretten paa de Vilkaar, som her er nævnt i Ændringsforslag Nr. 1, er der vist al den Imødekommenhed, som man kan ønske i saa Henseende. Jeg vil derfor anbefale Ændringsforslagene og derefter Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Holstein: Denne Lov, som nu forlægges for tredje Gang for en Tid af 8 Aar, det vil sige i alt 24 Aar, tilsigter ligesom de oprindelige Love af 1921 og Hovedloven af 1919 at beskytte den lille Lejer af Landbrugsejendom mod Vilkaarlighed fra Ejeren Side. Det er en Lejerbeskyttelseslov for den lille Landbruger over for Ejeren. Men det fortjener dog maaske at fremhæves, at en Del af disse Huse paa Landet fra Ejeren Side oprindelig er oprettet og ogsaa anvendt med det Formaal at støtte og værne og opmuntre hans henholdsvis Landarbejdere og Skovarbejdere. De havde i den Tid, da der var Fideikommisgodser, og hvor det, om jeg saa maa sige patriarkalske Forhold endnu eksisterede, den utvivlsomt nyttige Opgave at være et Mittel haade til Beskæftigelse for de paagældende Arbejdere i den Tid, hvor de ikke var paa Arbejde, og til at forbedre deres økonomiske Kaar.

Saadanne Huse, som er oprettet til Fordel for de faste Arbejdere, er i Regelen paa 2 à 3 Tdr. Land, det vil sige, at de kan let magtes af en Mand, der har sin Hovedbeskæftigelse som Lønarbejder, naar han har en flink Kone og flinke Børn. Saa kan de paa en saadan Lod have et Par Køer og et lille Grisehold, og naar Godsejeren eller Nabogaarde, hvad der var meget almindeligt, efteraarspløjer for dem og hjælper dem